

apoteker, der for tiden bestrider hvervet, har anmodet om at blive fritaget for dette.

Også andre bestemmelser i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse er tiden løbet fra. Den del af sundhedsstyrelsen, der i loven betegnes som den hygiejnisk-lægelige afdeling, har således nu i en længere årrække været opdelt i flere afdelinger hver med sit speciale, normalt med en særlig specialuddannet overlæge som afdelingsleder.

Sundhedsstyrelsens konsulentstab, der i forbindelse med medicinaldirektøren danner det i de nugældende lovbestemmelser hjemlede lægeråd, arbejder med ved sagernes behandling i de enkelte afdelinger. Konsulenterne, der medvirker i alle vigtige og principielle sager, men for hvis vedkommende benævnelsen „særligt sagkyndige“ formentlig bør foretrækkes, da ordet „konsulent“ jo i stigende grad anvendes som betegnelse for faste medarbejdere, er således stadig et uundværligt led i sundhedsstyrelsens opbygning. Det samlede lægeråd har gennem en længere årrække ikke fungeret som besluttende organ, således som det egentlig er forudsat, bl. a. i lovens § 8, stk. 6, stk. 7 og stk. 9, men har derimod et par gange om året været samlet til en almindelig gensidig orientering. De beslutninger, der i loven forudsættes truffet i lægerådet, er — bl. a. på grund af det store antal vigtige sager — af praktiske hensyn blevet truffet af medicinaldirektøren i forbindelse med de faste overlæger og de pågældende konsulenter.

Under hensyn til den således stedfundne udvikling må jeg anse det for rigtigst, at bestemmelserne i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse ajourføres derved, at man ophæver de bestemmelser, der ikke mere har praktisk gyldighed, og erstatter dem med en ganske kort bestemmelse, hvorefter den nærmere fastlæggelse af sundhedsstyrelsens forretningsgang og organisation overlades til ministeren, således som ordningen er ved andre centrale styrelser.“

Lovforslaget henvistes efter 1. behandling til et udvalg, hvis flertal (udvalget med undtagelse af Morten Lange (SF)) indstillede det til vedtagelse med nogle ændringer, der gik ud på indføjelser af § 8, stk. 2 (jfr. ovenfor) samt ændring af ikrafttrædelsesdatoen fra 1. febr. 1965 til 1. maj 1965.

I betænkningen hedder det bl. a.:

„Indenrigsministeren har under samrådsdrøttelserne givet tilsagn om, at en praktiserende apoteker vil blive knyttet til sundhedsstyrelsen som rådgiver i spørgsmål vedrørende apotekervæsenet.

Udvalget har med ministeren drøftet spørgsmålet om opretholdelse af det i den nugældende lov omtalte lægeråd, og ministeren har oplyst, at det er hensigten, at de særligt sagkyndige ikke blot skal bistå sundhedsstyrelsen i enkelt-sager, men også — som hidtil — ved regelmæssige samlede møder drøfte spørgsmål af mere principiel karakter. Et flertal (udvalget med undtagelse af Morten Lange) finder det imidlertid hensigtsmæssigt, at denne ordning fremdeles